

ubogal, da je šel) preko vrta in daleč na okrog namesto naravnost mimo Cigara. Sploh pa je poudarjala babica vedno ter vedno, da Andrejca ni nikamor pošiljati. „Janezka pač, Janezka,“ dejala je, „kadar je óni (mislila je mene) v šoli. Ta vže še priteče, ali Andrejčka pošljemo — po smrt. Za nobeno rabo ni, razven da nagaja.“

Toda poslednje ni imela babica popolnoma pravo. Jedno je namreč obetal naš Andrejec — da bode dober pastir. Za voli in kravo v hlevu se je zeló brigal. Največje veselje mu je bilo, ako jih je smel gnati z očetom na vodo. Se vé da bi jih bil sam še raje bičal, ali trebalo je gnati mimo — Cigara . . . In kadar je oče zapregal ali spregal, kaj menite, da je imel malo opraviti? Ali kaj, ko je bil také hémbrano majhen, trikrat manji, kakor porednost njegova! Nobene stvari ni mogel doseči, da bi jo bil podál očetu. Takó da je bil tudi pri delu ponajveč v nápotjé. Saj pravim, otroci: neporedneža déni, kamor hočeš, nič ni ž njim, kakor je dejala naša babica.

To se vé, da zmirom ni ostal tak naš Andrejec. Kaj pa bi bilo!

Prihodnje leto, ko sem bil jaz vže v tretjem razredu, pričel je tudi on hoditi v šole. Sprva sicér nerád. Ko je nekega dné precej deževalo, dejal je celó prišedši dopóludne iz šole, da popóludne kar ne bode kazalo iti, ker je — stopila na šolski pot voda . . . Lagál je, kakor bi mélo.

Ali pozneje je rad pohajal šolo in se odvadil ondú marsikatere grde navade. Tudi ž njim je imela babica svoje veselje.

Mih. O. Podtrojški.

Tri sestře.

Mej najmanjše dežele v vsej Evropi se šteje samostalna kneževina Lihtenštajnska v Nemeih. Obsega samó dve in pol štirjaške milje svetá in blizu do 9000 prebivalcev. Jedino dolinico, po katerej dere mladostna reka Ren, obdaja visoko gorvje, iz katerega štrlé tri skalnati zobovi v zrak. Tem zobom pravijo ondotni prebivalci „tri sestře.“ O njih je mej ljudstvom sledeča pripovedka:

Nekega Marijinega praznika so šle tri sestrice na óno pogorje, da bi si nabirale jagod. Ko je vže vsaka napolnila svojo košarico, pride mimo „naša ljuba Gospá Marija.“ Prijazno prosi otroke, naj jej dadó nekoliko jagod. A deklíce se tega branijo, ker ne poznajo gospé. Tedàj povzdigne Marija roko ter jim zapretí také-le: „Gorjé vam, ker imate tako trdo srce do mene! Zatorej bodite kamen v svarilo vsem ónim, ki nimajo usmiljenja do ubogih.“

To rekši, izpremené se vse tri sestrice v tri skale, ki še danes molé iz ónega pogorja kakor tri zobovi v zrak.

Otroci, bodite usmiljeni do ubožcev, kadar vas prosijo za grízljej jedí ali požirek pijače.

Fr. Rup.

